

[Albrechtsen]

ville feje disse nye regler ind under gulvtæppet og sige: det betyder ikke noget, det er kun bagateller; hvis Kommissionen ikke bryder sig om Parlamentets forslag, smider den dem bare i papirkurven. Det var det indtryk, statsministeren ønskede at give folketinget og offentligheden, og det var et forkert indtryk, for forslagene skal fremsendes til og behandles i Ministerrådet. Det er vi enige om nu, og det er jeg glad for at statsministeren har bekræftet. Men det viser noget om, hvordan man kørte under debatten den 28. januar 1986.

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne oplyse statsministeren om, at sådanne forslag ikke kun skal sendes frem til orientering. I virkeligheden får Parlamentet nu en initiativret, for de skal sendes frem, uanset om Kommissionen er enig i dem, og derefter kan de vedtages i Ministerrådet med enstemmighed. Det er altså ikke kun til orientering, det er til behandling, og de kan derefter vedtages i Ministerrådet med enstemmighed, uden at Kommissionen har anbefalet det.

Kan statsministeren bekræfte det?

Statsministeren (Poul Schlüter):

For klarheds skyld bliver jeg nødt til at sige til hr. Albrechtsen, at vi ikke er enige, men da hr. Albrechtsen i sit sidste indlæg ikke stillede noget spørgsmål til mig, hvordan skulle jeg så bære mig ad med at svare? Det er lidt synd, men der er ikke noget at gøre ved det. Når der ikke er spørgsmål, kan jeg heller ikke svare.

Til hr. Ivar Nørgaard kan jeg sige, at det er der ikke noget nyt i, for det er jo også således i dag, at Ministerrådet har mulighed for at tage hensyn til råd, som gives af Parlamentet, og der er jo udmærkede situationer, hvor Parlamentets indsats har betydet, at vi nåede et slutresultat, som var bedre end det, Kommissionen havde bragt frem. Jeg tænker f.eks. på sagen om tilskudsforer til dyr, hvor Kommissionen en dag stillede et forslag, som tillod en meget høj grad af hormonpræparatilsætning, men hvor Parlamentet kom med det råd til Kommission og Ministerråd, at man af hensyn til forbrugernes interesser skulle ændre Kommissionens forslag, og det sluttede Ministerrådet sig til. Det var et godt

råd, vi dér fik af Parlamentet. Jeg håber, der kommer mange gode råd også i fremtiden, for vi skal jo ikke glemme, hvem det er, der sidder i Parlamentet. Der sidder i hvert fald 50 pct. socialdemokrater og socialister, og så sidder alle vi andre der, som heller ikke varetager koncernernes og industriens interesser, men forbrugernes. Så hvis der er nogen interesse, det er naturligt for Parlamentet at tilgode, er det naturligvis forbrugernes, for det er forbrugerne, der også er de vælgere, som har sendt parlamentsmedlemmerne derved.

Ivar Nørgaard (S):

Vil statsministeren benægte, at der er forskel på den situation, der eksisterer i dag, hvor Parlamentet kan udtale sig, og så kan Rådet, hvis det ønsker det, drøfte denne udtalelse, og så den situation, som foreligger, hvis pakken bliver vedtaget, hvor Parlamentet kan stille ændringsforslag, som derefter skal fremsendes af Kommissionen, selv om kommissionen ikke er enig i dem, til behandling i Ministerrådet? Deri ligger der en forskel mellem den nuværende situation og den, vi risikerer at komme i, hvis man vedtager pakken.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Der er tale om en nyformulering, som især har sin begrundelse i, at for fremtiden er det tanken at høre Parlamentet to gange i stedet for nu kun én gang, og så må man naturligvis lave en smule om på de juridiske formuleringer, men i realiteten, i praksis, mener jeg ikke der er stor forskel, for det er også sådan i dag, at når Parlamentet fremsætter det, vi kan kalde råd eller ændringsforslag, så fremsendes disse til Rådet, som ikke blot kan tage, men også ofte har taget hensyn til Parlamentets råd.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 674

5) Til statsministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Vil statsministeren garantere, at det inden folkeafstemningen afklares, om Ministerrådets forretningsorden ændres eller ej?«

Skriftlig begrundelse